

...a naše odměna?

Ze závěru 15. kapitoly prvního dopisu apoštola Pavla křesťanům v Korintu je zřejmé, že odměna pro Ježíšovy žáky je stejná, jakou obdržel on:

Jaký byl ten z prachu země, takoví jsou ti pozemští, a jaký ten nebeský, takoví i nebeští. Jako jsme nesli obraz toho, kdo byl z prachu země, tak **poneseme i obraz toho nebeského**. (1. Korintským 15:48, 49)

První člověk, Adam byl stvořen z prachu země, a my všichni jsme jeho potomci, neseme jeho podobu. Po vzkříšení, jsme-li ovšem skutečnými Ježíšovými učedníky, poneseme podobu vzkříšeného Ježíše. A Ježíš o verš předtím je popsán:

První **člověk** [Adam] z prachu země, druhý **člověk** [Ježíš] z nebe.

Ježíš obdržel své nové tělo při vzkříšení jako *odměnu*, neměl žádnou protekci, třebaže byl lidským Božím synem, Bůh je totiž jeho otcem, zatímco jeho matkou byla žena, Marie, člověk, (Lukáš 1:26-35); to se týká ovšem i nás, můžeme dostat *odměnu*:

Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že **Bůh je** a že **dává odměnu** těm, kdo ho usilovně hledají. (Hebreům 11:6)

Odměna je od Boha, přichází z nebe, odměnou není jít do nebe.

Nemylte se, moji milovaní bratři. Každé dobré dání a každý dokonalý dar je shůry, sestupuje od Otce světél... (Jakub 1:16, 17a)

Jak již bylo uvedeno, Ježíš dostal při vzkříšení dokonalý dar, nové tělo, tělo do té doby neznámé, duchovní tělo, ve kterém se setkával skoro 6 týdnů se svými věrnými zde na zemi. Určitě to byl velmi vzácný dar, to tělo je totiž nesmrtelné. Bible ukazuje, že to byla **odměna** za poslušnost:

ponížil se, **stal se poslušným** až k smrti, a to smrti na kříži. **Proto ho také Bůh povýšil** nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, (Filipským 2:8, 9)

Naše poslušnost

Jak bylo již uvedeno v předchozím článku, ta poslušnost byla opravdu *absolutní*, až k smrti, nicméně *dobrovolná* jako výraz vděčnosti. Totéž se týká jeho žáků. Odměna je absolutní, nesmrtelnost, stát se jeho učedníkem není pro běžného člověka snadné:

Kdo má rád otce nebo matku víc než mě, není mne hoden; a kdo má rád syna nebo dceru víc než mne, není mne hoden. A kdo jde za mnou a nebere svůj kříž, není mne hoden. (Matouš 10:36, 37)

Tak tedy žádný z vás, kdo neopouští všechno, co mu náleží, nemůže být mým učedníkem. (Lukáš 14:33)

Proč tak tvrdé požadavky? Ty jsou nutné k tomu, aby se učedník mohl podílet na svěřené práci. K posledním slovům vzkříšeného Ježíše patří tento příkaz, tzv. Velké poslání:

Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a číňte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jméno Otce i Syna i svatého Ducha a **učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal**. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Matouš 28:18-20)

Stát se učitelem

Když se nad tím příkazem zamyslíme, uvědomíme si, že se z lidí, kteří do doby, než se rozhodli jít za Ježíšem, vykonávali různá zaměstnání, mají stát učitelé. Musí být připomenuto, že první Ježíšovi učedníci byli původně třeba prostými rybáři. Museli tedy nastoupit na teologickou fakultu některé univerzity, aby mohli svěřenou práci vykonávat? Ani náhodou.

Už staletí se předpokládá, že náboženský učitel získal oprávnění vykládat Boží slovo dlouholetým studiem nejlépe na teologické fakultě univerzity. Jakých výsledků dosáhl tento způsob tak rozdílný od toho, jaký předpokládal Ježíš?

Můžeme si to představit na jednoduchém příkladu. Když se ho někteří z jeho učedníků ptali, jak se mají modlit, řekl jim:

Když se modlíte, říkejte: Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno tvé *jméno*. Přijď tvé *království*. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Náš denní chléb nám dávej každého dne. A odpusť nám naše hříchy, neboť i *my odpouštíme* každému, kdo se provinuje proti nám. A neuveď nás do pokušení, ale vysvobď nás od toho Zlého. (Lukáš 11:2-4)

Zdá se to jako jednoduchá věc takto se modlit, denně to opakuje nejméně miliarda lidí žijících na planetě, ale kde je vidět to odpouštění? O církvích hlásících se k Ježíši je možné říci, že během dějin prolévaly krev jak ve válkách, tak při potírání disidentů. Zdá se, že určitě nebyly vysvobozeny od toho Zlého, Satana či Dábla.

Jméno Otce nebylo posvěceno, bylo nahrazeno jménem tzv. "nejsvětější Trojice". Co vůbec pro drtivou většinu těch modlících se lidí znamená "Přijď tvé *království*"? Je-li to *tvé království* Otcovo, tedy Boží *království*, a má-li přijít, jedná se o budoucí Boží *království*. Jen v Lukášově evangeliu je zmíněno 31krát.

Hlásat Boží království

Jak začal Ježíš své vyučování, lze zjistit:

Po Janově uvěznění přišel Ježíš do Galileje a hlásal evangelium Boží. A říkal: "Naplnil se čas a přiblížilo se *Boží království*; čiňte pokání a věřte evangeliu." (Mark 1:14, 15)

A čeho se týkaly poslední lekce jeho vyučování?

Jim také po svém utrpení mnoha důkazy prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a říkal jim o *Božím království*. (Skutky 1:3)

Hlavním tématem Ježíšova vyučování bylo Boží království. Když však se zeptáte některého návštěvníka bohoslužeb, co vlastně znamená Boží království, obvykle se nedozvíte nic konkrétního.

V našem případě tedy poslušnost znamená učit vše, co Ježíš učil, a hlavní náplní jeho vyučování bylo Boží království, co znamená a jak se chovat jako jeho zástupci. Musíme to nejdříve **sami pochopit** a pak podle toho jednat.

Možná nám připadá jednoduché ohlašovat Boží království, a také to jednoduché je, může to chápat i malé dítě, nicméně existuje mocný protivník, nepřítel Božího království.

Je to tatáž osoba, která namluvila Evě, že bude jako Bůh, když pojí ovoce ze zakázaného stromu.

Je to stejná osoba, která se snažila svést Ježíše, a když to nepomohlo, tak svedla většinu národa k provedení justičního zločinu, popravy nevinného člověka, Ježíše, zvláště trýznivým způsobem.

Stejného nepřítel má i jeho následovníci, musí počítat s odporem až ke smrti, což je zřejmé třeba z Ježíšova pokynu pro hlasatele jeho učení:

Když vás budou pronásledovat v jednom městě, utečte do jiného (Matouš 10:23a)

Křest ve vodě

Než se člověk rozhodne, stát se Ježíšovým učedníkem, měl by vědět, co je Boží království a co to obnáší být jeho hlasatelem. Jakým aktem se stáváme uznávanými učedníky? To nám říká jeden příklad z počátku onoho hlásání:

Když však uvěřili Filipovi, který jim zvěstoval evangelium o Božím království a o jménu Ježíše Krista, dávali se **pokřtít** muži i ženy. (Skutky 8:12)

Jak má být takový křest proveden, lze vidět z jiného příběhu ve stejné kapitole:

Jak pokračovali v cestě, přišli k jakési vodě. Eunuch řekl: 'Hle, voda. Co brání, abych byl pokřtěn?' ... Roz-

kázal zastavit vůz a oba, Filip i eunuch, sestoupili do vody, a Filip ho pokřtil. Když vystoupili z vody, Pánův Duch uchopil Filipa a eunuch ho již nespátril (Skutky 8:36, 38)

Křest byl a má být vykonán ve vodě ponořením do ní, jak uvádějí jiné verše popisující křest. Tím člověk označuje "Stal jsem se Ježíšovým učedníkem".

Nesmíme však přehlédnout Ježíšovo varování:

Proč mne oslovujete 'Pane, Pane', a nečiníte, co říkám? (Lukáš 6:46)

Jak bylo uvedeno výše, existují dnes na zemi asi dvě miliardy lidí modlících se tak, jak ukázal Ježíš. Výsledky chování drtivé většiny však nejsou v souladu s obsahem modlitby, ani odpouštění, ani znalost Božího království, ani posvěcování Božího jména. Proč? Zjevně ti lidé nečiní to, co Ježíš říkal.

Závěr

Konat to, co Ježíš učil, vyžaduje značné úsilí, jak to zdůraznil:

Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají! (Matouš 7:14)

Usilujte vejít úzkými dveřmi, neboť mnozí, pravím vám, se budou snažit vejít, ale nebudou schopni. (Lukáš 13:24)

Nastoupit tuto cestu a vytrvat na ní, není snadné, ale není nemožné, a stojí za to i pro vás?

Tato série článků "Vzkříšení Ježíše" se pokouší stručně vyložit hodnotu odměny, kterou nám slíbila jediná skutečně spolehlivá autorita, spolehlivější prostě neexistuje. Tou autoritou není nikdo jiný než všemohoucí a vševědoucí Stvořitel, Bůh. Má k tomu dost prostředků. Apoštol Pavel potvrzuje

naději na život budoucího věku, který **Bůh**, jenž **nemůže lhát**, zaslíbil před věky. (Titovi 1:2)

Tento **budoucí věk** přijde nadpřirozeným drtivým odstraněním '*tohoto přítomného zlého věku*' (Galatským 1:4), jenž '*zahladí toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla, a osvobodí ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.*' (Hebreům 2:14, 15)

V tom budoucím věku ti, kdo uvěřili Bohu, který dává odměnu, a chopili se úkolu učitelů v dnešním nepřátelském prostředí, a díky tomu byli vyzkoušeni ve své víře, budou pokračovat v péči o ty ostatní, kteří zde na zemi v té době budou. Ta odměna bude nako- nec předána od Boha s velkou radostí:

Neboj se, ty malé stádečko, protože království vám dát se vašemu Otci stalo slastí. (Lukáš 12:32, Pavlík)